

Sygn. akt II Ka 190/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

8 września 2022r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Sandra Czerniejewska

przy udziale prokuratora Ewy Sypniewskiej - Sojki

po rozpoznaniu 2 września 2022r.

sprawy **L. S.**

oskarżonego z art.157§1k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego K. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z 23 marca 2022r., sygn. akt II K 519/20

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia oskarżyciela posiłkowego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w należnej od niego 1/2 części i kosztami procesu w pozostałej części obciąża Skarb Państwa.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 190/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie			

wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 23 marca 2022 r., sygn. akt II K 519/20.	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	
0.11.3.1. Kierunek i	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
I. II.	Prokurator orzeczeniu zarzucił: 1.obrazę przepisu prawa procesowego, tj. art. 411 § 2 k.p.k. mającą wpływ na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny	

treść orzeczenia, polegającą na nieprzeprowadzeniu	# częściowo zasadny
rozprawy od początku,	# niezasadny
pomimo	# zasadny
przekroczenia terminu 14 dni jaki upłynął	# częściowo zasadny
między zamknięciem w dniu 10.02.2022	# niezasadny
r. przewodu sądowego, a dnem	# zasadny
ogłoszenia wyroku	# częściowo zasadny
wyznaczonym na 23.02.2022r.,	# niezasadny
2.błąd w	# częściowo zasadny
ustaleniach faktycznych,	# niezasadny
przyjętych za jego podstawę,	# zasadny
mający wpływ na treść wyroku,	# częściowo zasadny
a polegający na wadliwym	# niezasadny
przyjęciu, że	# zasadny
zebrany w	# częściowo zasadny
sprawie materiał dowodowy nie	# częściowo zasadny
pozwolił na przypisanie Ł. S. popełnienia	# niezasadny
zarzucanego mu	# zasadny
czynu, co w	# częściowo zasadny
dalszej konsekwencji	# częściowo zasadny
skutkowało	# niezasadny
uniewinnieniem	# zasadny
oskarżonego od	# częściowo zasadny
popełnienia	# częściowo zasadny
występku z art. 157 § 1	# częściowo zasadny
k.k., podczas	# niezasadny
gdy prawidłowa ocena całości zgromadzonego	# zasadny

w sprawie materiału dowodowego, dokonana w oparciu o wskazania wiedzy i zasady doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego, zgodnie z którym Ł. S. był sprawcą zarzucanego mu przestępstwa.	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego i procesowego:	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
1. art. 157 § 1 k.k. poprzez jego błędne niezastosowanie, wyrażające się w przyjęciu, że oskarżony nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, mimo że istnieją w sprawie dowody wystarczające do przypisania mu winy w postaci wyjaśnień pokrzywdzonego, zeznań świadka I. A. i A. R. oraz dokumentacji lekarskiej w postaci	

zaświadczenia o udzieleniu pomocy na (...) w K., z którego jednocześnie wynika, że pokrzywdzony został pobity;

2.rozstrzygane na korzyść oskarżonego i w konsekwencji zastosowanie zasady in dubio pro reo oraz uniewinnienie oskarżonego, podczas gdy z prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów, z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego, szczególowej i biorącej pod uwagę całokształt ujawnionego materiału dowodowego, nie zaś wyłącznie wybrane jego elementy, wynika że oskarżony w istocie dopuścił się czynu mu zarzucanego, zaś Sąd I instancji nieprawidłowo ocenił dowody, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, a tym samym nieprawidłowo i

bezasadnie
uwolnił
oskarżonego od
przypisania mu
popęnienia
czynu
zabronionego na
szkodę
pokrzywdzonego,
w szczególności:

a) za całkowicie
niewiarygodne
należało uznać
wyjaśnienia
oskarżonego Ł.
S., albowiem nie
znajdowały one
potwierdzenia w
pozostałym
zgrupowanym
w sprawie
materiale
dowodowym, w
szczególności
stały one
częściowo w
sprzeczności z
zeznaniami
jedynego
bezstronnego
obcego świadka
jakim była I.
A., jak również
w całkowitej
sprzeczności z
zeznaniami
pozostałych
świadków
oskarżenia, w
tym samego
pokrzywdzonego,
a także jako
sprzecznych z
materiałem
dowodowym o
charakterze
obiektywnym -
dokumentami
lekarskimi, co do

których żadna ze stron nie zaprzeczała ich prawdziwości,

b)za całkowicie niewiarygodne należało uznać również zeznania świadków obrony jako wewnętrznie sprzecznych, zmiennych w zależności od etapu postępowania, jak również sprzecznych z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, zwłaszcza zaś materiałem o charakterze obiektywnym - dokumentami, co do których żadna ze stron nie zaprzeczała ich prawdziwości,

c)za niewiarygodne należało również uznać zeznania policjantów, którzy przeprowadzali nieudolnie interwencję w miejscu zdarzenia i nie potrafili jednoznacznie wytłumaczyć

jaki był cel i przebieg interwencji, dlaczego wyłączone były urządzenia nagrywające tą interwencję, a także jakie poczynili spostrzeżenia na miejscu zdarzenia, jaki był stan zdrowia pokrzywdzonego i jakie udzielili pouczenia stronom konfliktu,

d)jako niespójnych, sprzecznych z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym też zawartych w opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, poddających w wątpliwość przebieg zdarzenia, w którym pokrzywdzony doznał urazu poprzez nieuwzględnienie zeznań pokrzywdzonego oraz dokumentacji lekarskiej sporządzonej

przez doktora A.
R.,

3.obrazę art. 4
k.p.k. i art. 424
§1 pkt. 1 k.p.k.
poprzez nie
uwzględnienie
przy orzekaniu
okoliczności
przemawiających
na niekorzyść
oskarżonego, w
szczególności
takich jak
wcześniejsze
agresywne
zachowanie
względem
pokrzywdzonego
i pobicie go
(sprawa z
oskarżenia
prywatnego
umorzona z
uwagi na ugodę),
nie wzięcie pod
uwagę treści
ugody zawartej
między
oskarżonym a
pokrzywdzonym,
z której
wynikało, że
oskarżony nie
będzie się zbliżał
do
pokrzywdzonego
na odległość 5
metrów, treści
zawiadomienia o
pobiciu podczas
zgłoszenia na
telefon
interwencyjny
112;

4.obrazę art. 4
i 7 k.p.k. w
zw. z art. 410

k.p.k. i art. 424 §1 k.p.k. przez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym dokumentów sporządzonych na okoliczność zdarzenia przez lekarza A. R. w kwestii udzielonej pomocy lekarskiej oraz stwierdzonych obrażeń i podawanych przez pokrzywdzonego okoliczności ich powstawania;

5.obrazę art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadków: J. S., E. S. i J. M., uznając że ich zeznania się wzajemnie uzupełniają i korelują ze sobą oraz potwierdzają rzekomo wersję zdarzeń przedstawioną przez oskarżonego, podczas gdy ich zeznania są wewnętrznie sprzeczne, mało precyzyjne i

niejednoznaczne,
co może
świadczyć o
tym, że nie
byli naocznymi
świadkami
żadnego
fragmentu
zdarzenia,
podczas którego
pokrzywdzony
doznał urazu,
tym bardziej że
zeznania te stoją
w sprzeczności
z zeznaniami
oskarżonego;

6.naruszenie art.
207 §1 k.p.k.
poprzez
niewzględnienie
wniosku
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego o
przeprowadzenie
ogłędzin miejsca
zdarzenia celem
weryfikacji
zeznań
pokrzywdzonego,
świadków
oskarżenia,
policjantów oraz
wyjaśnień
oskarżonego i
zastąpienie tych
ogłędzin
przeglądem
wirtualnym
miejsca
zdarzenia za
pomocą
internetowej
mapy
google(poza
rozprawą, co
sprzeczne jest z
art. 410 k.p.k.,

gdy weźmie się pod uwagę fakt, że postępowanie dowodowe zostało przez Sąd zamknięte, zaś Sąd bez wznowienia postępowania czynności te przeprowadził w terminie wyznaczonym na ogłoszenie orzeczenia), co miało istotny wpływ na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy;

7.naruszenie art. 193 §1 k.p.k. i 198 §1 k.p.k. oraz 201 k.p.k. poprzez niewłaściwe określenie tezy dowodowej na jaką winien wypowiedzieć się biegły sądowy, nieudostępnienie biegłemu pełnej dokumentacji lekarskiej oraz uwzględnienie uzupełniającej opinii biegłego J. K. złożonej ustnie na rozprawie, mimo istniejących wątpliwości co do przyczyn upadku pokrzywdzonego, w szczególności

	czy było ono samoistne czy też nastąpiło na skutek wcześniejszego uderzenia przez oskarżonego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Apelacje okazały się niezasadne. W odniesieniu do apelacji prokuratora, niezasadny okazał się zarzut obrazy przez Sąd orzekający przepisu art. 411 § 2 k.p.k., bowiem w sprawie, wbrew stanowisku oskarżyciela nie zachodziła konieczność przeprowadzenia rozprawy od początku. Zaistniałą sytuację można by oceniać raczej przez pryzmat naruszenia art.409k.p.k., poprzez procedowanie przez Sąd I instancji na rozprawie w dniu 23.02.22r.		

bez wydania wcześniej formalnego postanowienia o wznowieniu przewodu sądowego. Do wznowienia przewodu sądowego w dniu 23.02.22r. bezsprzecznie doszło, skoro na rozprawie tej Sąd przeprowadził dalsze dowody i rozprawę przerwał do 9.03.22r. celem przeprowadzenia kolejnych dowodów. Mimo więc, że Sąd I instancji nie wznowił formalnie przewodu sądowego, wydając stosowne postanowienie w tym przedmiocie, do wznowienia takiego doszło w ocenie Sądu odwoławczego per facta concludentia. Sąd na rozprawie w dniu 10 lutego 2022 r. zamknął przewód sądowy i z uwagi na zawilość sprawy odroczył ogłoszenie wyroku do dnia

23 lutego 2022 r. W tym dniu Sąd nie wydał wprawdzie wyroku, jednakże na rozprawie w tym dniu przeprowadził dowód z dokumentów i programów komputerowych (zatem wznowił przewód sądowy) oraz wobec konieczności uzupełnienia postępowania dowodowego z dokumentacji fotograficznej wnioskowanej przez oskarżyciela posiłkowego przerwał rozprawę do 9 marca 2022 r. Na rozprawie w dniu 9 marca 2022 r. Sąd przeprowadził kolejne dowody zawnioskowane przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i ponownie stwierdzono konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego i przerwano rozprawę do dnia 23 marca 2022 r., w

którym
ogłoszono
wyrok.
Naruszenie zaś
art. 409k.p.k.,
aby mogło
prowadzić do
uchylenia
zaskarżonego
wyroku zgodnie
z wnioskiem
prokuratora,
musiałoby mieć
wpływ na treść
zapadłego
wyroku. Wyrok
jaki zapadł
wobec
oskarżonego to
wyrok
uniewinniający,
zarówno
oskarżony jak i
jego obrońca, a
także oskarżyciel
posiłkowy i jego
pełnomocnik
byli obecni na
terminie
publikacji
wyroku w dniu
23.02.22r., byli
obecni w czasie
przeprowadzania
przez Sąd na
tej rozprawie
dowodów,
zostali też
powiadomieni o
dalszej przerwie
w rozprawie.
Ani więc prawo
oskarżonego do
udziału w
rozprawie,
prawo do
obrony, ani
prawa
oskarżyciela
posiłkowego nie

zostały więc naruszone. Naruszenie przepisów postępowania, w ocenie Sądu odwoławczego, nie miało więc wpływu na treść wyroku. Z uwagi na powyższe, zarzut oskarżyciela publicznego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nadto w odniesieniu do zarzutu oskarżyciela w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych, Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu orzekającego, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na poczynienie ustaleń prowadzących do wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego czynu.

Stanowisko to sprowadza się do jednej z naczelnych zasad postępowania

karnego,
wysłowionej w
art. 5 § 2 k.p.k.,
która nakazuje
rozpatrywać
wszelkie
wątpliwości na
korzyść
oskarżonego.

Norma
wskazana w
tym przepisie
stanowi jedną
z podstawowych
gwarancji praw
oskarżonego, w
myśl której, za
winną uznać
można tylko
taką osobę w
stosunku do
której wina
udowodniona
została w sposób
niewątpliwy. W
ocenie Sądu
odwoławczego,
mimo
wykorzystania
wszelkich
możliwości
dowodowych nie
udało się usunąć
wątpliwości co
do winy
oskarżonego,
zatem należy
je tłumaczyć w
sposób dla niego
korzystny.

Z powyższych
względów
niezasadny
okazał się zarzut
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego w
zakresie
błédnego

zastosowania
zasady
domniemania
niewinności
wobec
oskarżonego,
bowiem Sąd był
zobowiązany do
jej zastosowania
w sytuacji, gdy w
sprawie pojawiły
się niedające się
usunąć
wątpliwości co
do sprawstwa i
winy
oskarżonego.

Sąd orzekający
nie dopuścił
się przy tym
błędu w ocenie
wyjaśnień
oskarżonego Ł.
S., bowiem
wbrew
stanowisku
skarżącego
znalazły one
potwierdzenie w
pozostałym
materiale
dowodowym, w
tym w
szczególności w
opinii biegłego
oraz
dokumentacji
medycznej,
które jak
skarżący sam
podnosi, nie były
kwestionowane
przez strony w
toku
postępowania, a
które poddawały
w wątpliwość
wersję wydarzeń
przedstawioną

przez
pokrzywdzonego.
Sąd nie dopuścił
się również
błędu w ocenie
zeznań
oskarżyciela
posiłkowego K.
M. jak i
świadków I.
A. i I. M.,
odmawiając im
wiary, bowiem
nie znajdują one
potwierdzenia w
pozostałych
dowodach,
zgromadzonych
w sprawie, które
Sąd prawidłowo
uznał za
wiarygodne.

Skarżący
konsekwentnie
pomijają, iż
przybyli na
miejsce
zdarzenia
funkcjonariusze
Policji nie zostali
poinformowani
przez
oskarżyciela
posiłkowego, by
ten został pobity
przez
oskarżonego, a
na jego ciele
nie zauważyli
jakichkolwiek
obrażeń.
Pokrzywdzony w
trakcie
interwencji
odnosił się
jedynie do
kwestii
problemów z
przekopywaniem

słupków
ogrodzeniowych,
trwającego na
tym tle konfliktu
i w żadnym
momencie nie
zgłaszał, by
został przez
kogośkolwiek
pobity. Również
wnioski zawarte
w dokumentacji
medycznej nie
potwierdzają, by
obrażenia
pokrzywdzonego
powstały na
skutek
uderzenia
pięściami czy
kopania. W
obrębie lewej
kończyny dolnej
nie stwierdzono
obrażeń
zewnątrznych,
zatem do urazu
mogło dojść w
wyniku
wypadku, tj.
mechanizmu
biernego.
Również biegły
potwierdził, iż w
sytuacji
przedstawionej
przez
pokrzywdzonego,
gdyby faktycznie
doszło do
kopnięcia nogi z
siłą skutkującą
jej złamaniem,
na skórze
pokrzywdzonego
widoczne byłyby
sińce oraz
otarcia. Z uwagi
na powyższe, nie
da się w sposób

nie budzący
wątpliwości
ustalić
mechanizmu w
jakim powstało
obrażenia nogi
pokrzywdzonego
w postaci
złamania kłykcia
bocznego
piszczeli lewej
bez
przemieszczenia,
umyślne
spowodowanie
którego
zarzucono
oskarżonemu
aktem
oskarżenia. W
szczególności
nie można
bezsparnie
przyjąć, iż
spowodował je
oskarżony
poprzez swoje
aktywne
zachowanie, tj.
uderzanie,
kopanie itp. Sąd
odwoławczy w
tym kontekście
w pełni podziela
stanowisko Sądu
orzekającego w
zakresie w jakim
odmówiono
wiary świadkowi
A. R. co
do obrażeń z
którymi w
późniejszym
czasie zgłosił się
pokrzywdzony.
Zeznania te nie
zasługują na
wiarę, bowiem
w pierwotnej
dokumentacji

medycznej nie
zawarto
odpowiadających
im zapisów,
szczególnie co
do rzekomego
urazu głowy i
utruty
przytomności
przez
pokrzywdzonego.
Okoliczności
jakoby świadek
pamięta
pacjenta i
podawane przez
niego obrażenia,
które nie zostały
pierwotnie
zapisane w
dokumentacji
lekarskiej jawią
się jako
niewiarygodne w
świetle zasad
doświadczenia
życiowego.
Lekarze
przyjmujący
pacjentów na
oddziale
ratunkowym
rzadko
pamiętają nawet
okoliczności,
które są
odnotowane w
dokumentacji
lekarskiej, a co
dopiero
okoliczności,
które przez
jakieś
przeoczenie nie
zostały tam
odnotowane,
zwłaszcza, że
pomiędzy
pobytem
pokrzywdzonego

w szpitalu, a odnotowaniem na karcie leczenia dodatkowych odręcznych zapisów upłynął długi okres czasu.

Przy tym za całkowicie subiektywne należy uznać stanowisko pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, iż interwencja Policji była nieudolna i nieefektywna, gdyż funkcjonariusze wprost wskazali co było przedmiotem ich interwencji, opisali zachowanie poszczególnych jej uczestników oraz cały jej przebieg. Ich zeznania w tym zakresie były konsekwentne oraz spójne, zatem brak jest podstaw by kwestionować treść tychże zeznań.

Z kolei w odniesieniu do kwestii wcześniejszego zachowania oskarżonego

wobec
pokrzywdzonego
oraz treści ugody
zawartej
pomiędzy
oskarżonym, a
oskarżycielem
posiłkowym
wskazać należy,
iż okoliczności
te nie mają
znaczenia z
punktu widzenia
prawnokarnej
oceny
zachowania
oskarżonego pod
kątem
wypełnienia
znamion
zarzucanego mu
czynu w chwili
zdarzenia
będącego
przedmiotem
sprawy.

Sąd nie dopuścił
się również
błędu w ocenie
zeznań
świadków J. S.,
E. S. i J.
M.. Twierdzenie
skarżącego
pełnomocnika w
zakresie ich
sprzeczności i
niejednoznaczności
mają charakter
jedynie
polemiczny.

Jednocześnie
niezasadny
okazał się zarzut
naruszenia przez
Sąd art. 207 §
1 k.p.k. bowiem
dla weryfikacji

zeczności
pokrzywdzonego
wystarczający
okazał się
wirtualny
przebieg miejsca
zdarzenia z
internetowej
kamery map
google, zatem
nie było
potrzeby
przeprowadzenia
w tym zakresie
bezpośrednich
oględzin na
miejscu
zdarzenia.

Z kolei w
odniesieniu do
zarzutu
nie właściwego
określenia przez
Sąd tezy
dowodowej na
jaką winien
wypowiedzieć
się biegły,
wskazać należy
iż skarżący w
toku
postępowania
nie zgłaszał
zastrzeżeń tego
rodzaju, a wbrew
jego
twierdzeniom
biegły
dysponował
kompletem
dokumentacji
lekarskiej,
koniecznej do
sporządzenia
opinii. Sąd
odwoławczy
podziela
stanowisko Sądu
orzekającego w

zakresie jej
kompletności,
rzetelności oraz
przydatności w
przedmiotowym
postępowaniu.
Same
wątpliwości
skarżącego co do
przyczyn upadku
pokrzywdzonego
nie mogą w
konsekwencji
podważać
wiarygodności
wniosków
opinii, w których
biegły poddał
w wątpliwość
wersje wydarzeń
przedstawioną
przez
pokrzywdzonego.

W konsekwencji
powyższego,
niezasadny
okazał się zarzut
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego w
zakresie
naruszenia art.
157 § 1 k.k.
poprzez jego
niezastosowanie,
bowiem kontrola
instancyjna
potwierdziła, iż
oskarżony
swoim
zachowaniem
nie wypełnił
znamion
zarzucanego
przestępstwa.
Nie można
zresztą podnosić
zasadnie zarzutu
naruszenia

<p>prawa materialnego, w sytuacji, gdy kwestionuje się ustalenia faktyczne.</p> <p>Z uwagi na powyższe, Sąd odwoławczy podzielił ocenę Sądu I instancji w zakresie tego, iż materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tą</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>modyfikacją, że obrażenia ciała w postaci złamania kości nogi pokrzywdzonego nastąpiły u niego na skutek upadku po otrzymaniu od oskarżonego ciosów w głowę, tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji skarżących, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność uchylenia</p>	

zaskarżonego
rozstrzygnięcia.

Na marginesie
należy wskazać
w odniesieniu
do wniosku
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego, iż
zgodnie z art.
454 § 1 k.p.k.
Sąd odwoławczy
nie może skazać
oskarżonego,
który został
uniewinniony w
pierwszej
instancji.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Brak winy oskarżonego oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Kontrola instancyjna potwierdziła, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i poczynione na jego podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu Ł. S. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego czynu.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiąże o powodach i umorzienia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzienia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.1			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł zgodnie		

z art. 624 §
1 k.p.k., art.
633 k.p.k., art.
634 k.p.k. i
art. 636 § 1
k.p.k. zwalniając
oskarżyciela
posiłkowego w
całości od
zapłaty na rzecz
Skarbu Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze w
należnej od
niego 1/2 części i
kosztami
procesu w
pozostalej części
obciążył Skarb
Państwa.

7. **PODPIS**

Agata
Wilczewska